

get, at Emanuels Øjne var faldne netop paa hende, da han i sin Tid fandt paa at fæste sig en Brud af Menighedens Midte.

Da Emanuel og Børnene kom ind gennem Præstegaardens hvælvede Port, sad Gaardskarlen Niels henne paa Kanten af det store Sten-Vandtrug under Posten midt i Gaarden, tilsyneladende ivrig beskæftiget med at studere Egnens „Folkeblad“, som han havde bredt ud over sine Knæ. Han var en mørkhaaret Fyr paa godt en Snes Aar, middelstor af Vækst, sværskuldret og bredbaget, med en opadtrykket, saakaldet Kig-herind-Næse og tykke, røde Kinder, der krusedes af et begyndende Skæg. I det store Gaardsrum, hvor der i gamle Dage — i Provst Tønnesens Tid — altid havde hersket en nøjeregnende Orden og en Stilhed, der erindrede om Stedets Forhold til Kirken, saae der nu ud ganske som i en almindelig Bondegård. Henkastede Avlsredskaber, spredte Halmbunker, aabentstaaende Stalddøre og en vedholdende Brølen af Kvæg, der ventede paa deres Middagshø, vidnede om Dagens Travlhed. Hist og her paa den ujævne Stenbro var der henlagt Sildelage for at kvæle Ukrudtspirerne; og udenfor Bryggersdøren gik Hønsene og skrabede i udkastet Køkkenaffald.

„Hvad er det, du er saa fordybet i, Niels? Er der noget nyt i Bladet idag?“ spurgte Emanuel, da han havde sat Sigrid fra sig og løftet Gutten ned fra Hesteryggen.

Karlen skævede op fra sin Avis og svarede ved at trække Munden ud i et bredt Smil.

„Aa haa, Filosof! Har du nu igen været paa Krigsstien? ... Naa, mod hvem har du saa rettet din Lanse idag, Niels? ... Lad mig se!“ tilføjede han, da han havde faaet Seletøjet strøget af Hestene.

Karlen rakte ham Bladet, som Emanuel gav sig til at læse i, mens Gutten trak Hestene bort fra Vandtruget og ind i Stalden.

„Hvor staar det? ... Naa ... her! „Om Højskolerne og de sædelige Krav“ ... Se, se! ... Naa, Begyndelsen er virkelig ikke ilde ... Meget godt ... Ja saamænd, deri har du ganske Ret, Niels! ... Naa, du er saamænd ikke bange ...“

Med spændt Agtpaagivenhed fulgte Karlen sin Husbonds